

МИСТЕРИЯТА НА ИЗГУБЕНИЯ ПРЪСТЕН

© 2026 Бари Късел
Всички права запазени.

Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, съхранявана в информационна система или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин – електронен, механичен, фотокопиране, звукозапис или друг – без предварителното писмено разрешение на автора.

Второ издание: 2026
Дизайн и оформление: издателство Barrydoor
Печат: Bookmundo

Контакт: <https://www.barrydoor.nl>

Бари Късел

МИСТЕРИЯТА
НА
ИЗГУБЕНИЯ ПРЪСТЕН

BARRYDOOR
Uitgeverij

*Този роман посвещавам на моята мила съпруга
Теди, която ми подари нашата прекрасна дъщеря
Нина - дъщеря, с която се гордея безкрайно.*

Бари Късел

ПРЕДГОВОР

„Мистерията на изгубения пръстен“ – роман за чудесата, които ни заобикалят!

Написан през 2015 година, този роман е второто художествено произведение на Бари Късел. По това време авторът е на 57 години – зрял човек, натрупал житейски опит и мъдрост. Въпреки че възгледите му са се променили с времето, той остава верен на вярата си в прераждането и в магията на съдбата. В този роман той не просто разказва история, а създава свят, в който реалността и фантазията се преплитат, за да предадат дълбоко послание.

История, вдъхновена от реални събития.

„Мистерията на изгубения пръстен“ не е просто приказка или измислица – той е вдъхновен от истинска случка. Това е разказ, в който магията е не просто литературен похват, а метафора за силата на любовта, съдбата и избора.

В центъра на сюжета стои един необикновен предмет – златен пръстен, изкован преди столетия във Византия. Той е дело на изкусен майстор, сътворен не просто с ръце, а с душа и с най-голямата любов, позната някога. Според легендата, в този пръстен е заключена неразрушима енергия, която преминава през вековете, пазена от загадъчните „бледници“ – същества, които владеят тайните на времето и пространството.

Но този пръстен не е обикновено украшение. Който го докосне, е изправен пред съдбоносен избор – или ще бъде озарен от неизмеримо щастие и вечна любов, или ще бъде тласнат към бездната на страданието и мрака. Каква е тайната на пръстена? Дали той носи проклятие, или всичко зависи от човека, който го притежава?

Чудесата съществуват – просто трябва да повярваме.

Романът на Бари Късел не просто забавлява читателя – той го кара да се замисли за дълбоки философски въпроси. Дали чудесата се случват само в книгите? Или може би те са навсякъде около нас, но не винаги ги забелязваме?

След като затворите последната страница на „Мистерията на изгубения пръстен“, ще си зададете един въпрос – дали чудесата не са по-близо, отколкото сме предполагали? Защото те наистина се случват. Стига само да вярваме!

Част 1

Остров Тасос, Византия, 666 г.

Пелопония се събуди с болки в мускулите на краката и ръцете. Огромните ѝ синкавосиви очи се отвориха с мъка. Черната ѝ лъскава коса се бе оплела около стройното ѝ, загоряло от слънцето тяло. Неслучайно бе наричана от войниците в гарнизона „Грациозното коте“. Красивото ѝ лице винаги грееше от радост и на него бе изписана познатата на всички усмивка.

Но не и тази сутрин.

В стаята надникна слънчев, похотлив лъч и обля нежните ѝ длани. От пръстена, който стоеше перфектно на безименния ѝ пръст, се отрази същият този лъч и направи стаята още по-светла. Изкован от чисто злато, с форми, наподобяващи градински лабиринт, пръстенът излъчваше не само светлина, но и безгранична, доскоро девствена любов.

Девојката отметна копринената завеса на сводестото легло, седна и се пренесе за миг в нощта, изкарана на брега на морето.

Една, колкото щастлива, толкова и зловобна нощ.

Бе танцувала толкова много с момъка, когото всички наричаха Титос, че дори и сега, при този спомен, ѝ се завиваше свят и приятни тръпки се разливаха по тялото ѝ.

Пелопония бе дъщеря на гарнизонния началник на войската, генерал Максимус. Тя живееше с баща си от

няколко години в новопостроения военен форт, на брега на морето, на остров Тасос.

Вечерта бяха празнували двадесетгодишнината ѝ сред отбрано, макар малобройно общество на острова. Всички по-важни военначалници и техните съпруги от областта Кавала бяха поканени на обилния и изпъстрен с много ястия и вино пир. Присъстваха и няколко местни велможи от острова, с техните половинки, няколко техни слуги и малка група музиканти и танцьори.

Титос бе един от танцьорите. Млад красавец, около двадесет и пет годишен, с великолепно изваяно тяло. Младежът обаче бе извънбрачното дете на Лудия Джакомо, безпощаден морски пират и местна, бедна вдовица на ковач. Никой не знаеше тази тайна, освен майката на Титос. За всички на острова, той бе син на обичания от всички „Майстора“. Така бе наричан баща му, защото бе изкусен ковач на оръжия и фини златни изделия.

По-малко от година, преди раждането на Титос, обаче пиратът, заедно с бандата си от 40 кръвожадни главорези, бе нападнал острова и бе убил Майстора по много жесток начин. Бе отрязал главата му и я бе набучил на кол, като бе поставил на нея една току-що направена от златаря корона, с форми от маслинови, позлатени клонки. След което Джакомо бе изнасилвил жена му, пред мъртвия поглед на набучената глава, но не я бе убил, а я бе оставил, за да отгледа заченатото му дете. Ако беше син, то той имаше планове за него. И така стана. Момчето растеше и Джакомо идваше от време на време на острова. Във вътрешността му, в голяма пещера бе построил и една от пиратските си

бази. Докато се появи Изура, любовницата му. След това престана да идва.

Титос израсна с братовчед си и чичо си Йоргус в работилницата, като се учеше на ковашкия занаят. Чичо му също бе изкусен майстор, затова той научи и малкия Титос да върти добре чука още на единадесетгодишна възраст.

Майка му често не бе на себе си, викаше по кучетата и гледаше необичайно все в небето, като повтаряше името на убития си съпруг. Титос израсна, но така и не разбра истината за баща му и Джакомо. Когато бе на себе си, майка му все мислеше да му каже, но не ѝ стигаше смелост. Отлагаше. Искаше момъкът първо да стане мъж.

Викаха му на прякор „Малкия Майстор“. Красотата и добре скроеното му тяло не бяха незабелязани от жените на острова. Много знатни девойки идваха уж да им направи по някоя позлатена дрънкулка, но целта им бе друга. Искаха просто да го видят и да му се полюбуват. За тяхно разочарование, обаче Титос не им обръщаше никакво внимание, защото бленуваше само по Пелопония.

Титос обичаше да танцува в свободното си време, затова и го бяха приели в местната танцова група. По този начин имаше възможност да ходи във форта на представления, които забавляваха богатите и най-вече да вижда Пелопония, жената, за която копнееше и би дал всичко, само и само да може да я вижда и да се любува на красотата ѝ.

За пръв път младежът можеше да я докосне, когато баща ѝ я бе довел в работилницата. Тогава генералът бе влязъл сам и бе казал с усмивка, но и със строгост:

— Би ли могъл да направиш най-хубавият златен пръстен на света, за моята дъщеря, Пелопония. Ще ти се отплатя добре, Майсторе — и бе добавил: — Искам да има старогръцките мотиви, с лабиринтите. Лабиринтите, които водят към душата.

Титос бе казал тогава, с голямо почитание и притеснение:

— Аз не съм Майстора, генерале. Аз съм синът му. Но благодаря, че ме нарекохте така. Татко ми ще се радва, ако може да чуе, че ме наричат така.

Генералът се обърна към него и го потупа леко по рамото:

— Искам да ѝ го подаря на рождения ѝ ден, другата седмица. От какво ще имаш нужда, Майсторе?

Младежът се изчерви и смутено, но с леко забележима усмивка, каза:

— От нея — погледна генерала в очите и продължи:
— За да взема мярката на пръстена, разбира се.

Генералът гръмка се засмя и го удари този път по другото рамо малко по-силно, отколкото би трябвало:

— Шегаджия. Бива си те! Хей сега ще я повикам. Тя е отвън.

Когато Пелопония влезе в работилницата, като че ли влезе слънцето. Титос бе заслепен от любов. Девойката също бе впечатлена от външността на младия ковач. В очите ѝ блесна влечението към младежа. Сърцето ѝ се разгуптя. Генералът долови симпатията на двамата и реши, че трябва да привършва бързо и да се прибират по-скоро във форта. Не биваше да има по-нататъшна връзка с този ковач, макар че и на него му харесваше това момче.

Титос взе мярка от пръста ѝ, треперейки. Калъпът на няколко пъти пада от ръката му. Не знаеше какво става с него. Докосването на нежните ѝ пръсти блокираха всичките му сетива. Чувстваше се, като че ли докосваше божество, а не обикновена девойка.

Оттогава мислеше денонощно за нея. Той обаче знаеше, че любовта им ще е невъзможна, знаеше, че ранга на баща ѝ няма да позволи да има връзка между ковач и дъщерята на най-влиятелния военачалник тук. Знаеше, но все си мечтаеше, че тя някога ще го заобича толкова силно, че да могат да избягат заедно нанякъде. Някъде, където да бъдат само двамата и никои друг.

Работеше усилено и само върху този пръстен. Златото бе доставено на кюлчета и то лично от адютанта на генерала. С такава любов Титос никога не бе работил. Очакваше по-бързо да се съмне, за да започне с конструирането на лабиринтите. Всеки един от елементите го залепваше така, че не се виждаше нито ръбче, нито пукнатинка. Имаше си тайна.

С охлаждането на метала трябваше да се внимава много, а той бе майстор в това. Никаква течност не бе по-добра от потта, от потта, която се стичаше от челото му в унисон с мислите за нея, девойката на неговите мечти. Другата течност бяха сълзите, сълзите, които се стичаха от очите му при мисълта, че никога няма да може да се осъществи мечтата му да бъдат някога заедно.

Получаваше се съвършеното изаящество!

Повърхността на пръстена започваше да прилича на истински жив лабиринт. Погледнеше ли го, имаше чувството, че се намираш в мистериозна градина, без да можеш да намериш изхода, дори да ходиш безкрайно в

нея. Накрая приключи с работата и когато постави пръстена на масата, в стаята се случи нещо невероятно.

Няколкото слънчеви лъчи, попаднали върху златната повърхност, толкова силно рефлектираха, че Титос почти ослепа. Закри очи с ръце, но това не му помогна. Не виждаше почти нищо, само с периферното си зрение чувстваше присъствието на някакво създание, седнало на масата. То бе взело пръстена в ръката си, която бе с дълги, тънки, но изящни пръсти, завършващи като че ли с маникюр, оцветен в бяло.

Титос инстинктивно отскочи настрана и се обърна с гръб, за да запази очите си от сиянието. На сянката, проектирала се на стената, се открояваше силуетът на съществото. Имаше грациозно мускулесто тяло.

„Това може да е само дявола?!“ — помисли си Титос и се обърна, за да го погледне право в очите. Той не се страхуваше от него. Сиянието изчезна така, както и бе се появило. Младият момък се взря в съществото и видя, че то е като че ли от кръв и плът. Не извърна поглед, загледа го втренчено и каза на глас:

— Аз знам кой сте! Вие сте дявола.

Но съществото не бе от истинска плът, само формите бяха такива. Приличаше повече на проекция, сянка. Симетрична глава, с много къса бяла коса, приятна усмивка и очи в светлосиньо. Лицето бе толкова бледо, че можеше да се каже, че бе почти прозрачно, с бял оттенък. То стана и се отправи към младежа, като почти не докосваше земята.

Постави пръстена в нещо като гипсов калъп и само с едно движение на пръста си запали такъв силен огън, който Титос никога не бе виждал. След това съществото духна и от устата му се появи синкаво облаче, което се

понесе из лабиринтите на пръстена и заседна там, като по този начин златото се оцвети с леко оранжев оттенък. Магията бе сътворена!

— Този пръстен е ключът към нашия свят, господарю. Когато си в нужда, то потрий го в плат от лен и произнеси думите: „Et immortalitatis gloriam tempore infinitos“, така ще се озовеш при нас, „бледниците“. Връщането ти тук ще е трудно, почти невъзможно. Използвай го само в краен случай — промълви съществуването и се изпари в нищото, както и бе дошло.

Пръстенът се завихри от направения въздушен пирует и тупна на земята. Титос го взе, но не го потри в ризата си, която действително бе от лен, защото прие случката за временно замайване на съзнанието му от прекомерното му излагане на топлината от пещта. Думите, които съществуването му каза, така и не си ги спомни повече.

Продължи да шлифова вътрешната част на пръстена и когато се готвеше да го постави в закаляващата вана, се появи лично генералът с адютанта си.

— Е готов ли е вече подаръкът за утре, Титос? — загриженост лъхаше от лицето му.

— Ами да. Мисля, че ако бихте изчакали още минутка, то ще го имате, генерале — каза момъкът объркано, спомняйки си за случилите се неща преди няколко часа и продължи замислено да се упреква: — Блести понякога, толкова силно...

— Златото блести винаги, синко! Де това да му е недостатъкът — отвърна му генералът, доволен от чутото.

„Ами ако бе истина всичко това. „Дяволът” в ръцете на Пелопония...? Не..., не..., това бяха само глупави разсъждения, които не се базираха на никаква реалност!“ — но пък Титос си помисли, че ако разкажеше на генерала истината и случката, то щеше да има смях и подигравки: — „Може би наистина съм ужасно уморен.“

След като завърши процедурата със закаляването, Титос подаде пръстена и смирено каза:

— Това е от мен, генерале. Дано да се радва дъщеря ви.

— Още утре вечер ще ѝ го подаря, млади момко. Ти ще бъдеш с танцьорите при нас, нали, Майсторе? — каза генералът, зарадван от добре изглеждащия пръстен, като потупа, този път приятелски, момчето по рамото.

— Да! Разбира се! — потвърди Титос и понечи да каже още нещо, когато пръстенът се търкулна от ръцете на генерала и слънчев лъч го озари.

Адютантът се наведе да го вземе, но светлината, която блесна така го заслепи, че и тримата ахнаха.

— Какво си сътворил?! Ще надминеш дори баща си, това е ясно! — адютантът взе светещия пръстен и поеха с генерала към форта.

Част 2

По време на рождения ден Титос и Пелопония бяха танцували в захлас. Бащата на девойката бе забелязал танцуващата двойка и не бе убягнало от зоркото му око силната симпатия между двамата. Това не му харесваше, защото и другите знатни гости го забелязваха и започваха да си шушукат, като сочеха двойката и скрито се подсмиваха.

Тогава Пелопония бе казала на ухото на Титос:

— Виж ги как всички ни гледат завистливо, нали? — и се бе впуснала в още по-динамичен танц. След което бе обгърнала раменете на младежа и ѝ се искаше да извика, с цяло гърло, на света: „Той е мой!“

Баща ѝ бе решил да ѝ каже да се държи по-сдържано с танцьора, но знаеше, че днес е рожденият ѝ ден и че тя няма да бъде доволна от забележката му. Знаеше колко дъщеря му бе своенравна и имаше опасност дори да се получи нещо повече от свада помежду им.

Той бе обещал Пелопония на Курукс, сина на областния велможа. Искаха да обединят семействата си, за да имат по-голямо влияние в областта и на острова. Обаче нито генералът, нито бащата на Курукс знаеха, че младежът бе влюбен също, но не в Пелопония, а в Титос.

Празненството бе в разгара си, когато всички танцуващи се пренесоха от площадката за танци, която се намираще в защитения от висока дървена стена

форт, на морския бряг. Разстоянието не бе голямо и винаги можеха бързо да се върнат при нужда.

Вълните галеха изпотените крака на младите танцуващи. Пелопония бе неразделно всеки танц с Титос. Това не бе по нрава на другите младежи, защото и те искаха да привлекат също вниманието на красавицата.

Кориентус, син на третия по ранг офицер във форта, бе способен да провокира и затова отиде близо до танцуващата двойка и блъсна Титос, уж по невнимание, с крак. Кориентус бе подъл и лукав и имаше силно, мускулесто тяло. Винаги носеше остриета във формата на малки ками, скрити в облеклото му.

Титос не обърна внимание на това и продължи да държи ръката на Пелопония. След секунди, обаче почувства болка в глезена. Погледна надолу и видя да се стича кръв в изобилие. Не искаше да развали божествените минути с девойката на сърцето си, затова влезе дори до колене в морето, заедно с нея, танцувайки.

Когато бяха на достатъчно разстояние от брега, те разбраха, че бе неизбежно да се целунат страстно и да обгърнат телата си в екстаз. Неусетно забравиха, че съществува света и направиха това, което бе в същността на човека. Пелопония се повдигна и го обгърна с крака около кръста му. Горещо впи устни в неговите и се сляха в едно. Страстта им бе така голяма, че девойката дори усети не остра, а приятна болка между краката си. Кръвта ѝ се сля с кръвта на Титос. Бе заченато това, което и двамата искаха така много. Върнаха се на брега, но кръвта не спираше да тече и от двамата.

Кориентус влезе и той в морето, заедно с танцуващата с него партньорка, млада блондинка и каза лицемерно:

— Пелопония, има кръв покрай вас, да не би ковачът да се е ударил с чука. Ха, ха, ха...

Титос не издържа обидата, остави Пелопония и се втурна на бой. Хванаха се за гушите. Морето започна да ги увелича навътре. Титос не бе добър плувец, за разлика от противника си. Кориентус знаеше това и започна да го дави, когато достигнаха дълбокото. След няколко минути Титос бе на дъното и то почти в безсъзнание.

Тогава се случи нещо много странно. В борбата се намеси Курукс. Не можеше да остави така момъка, в който бе влюбен до уши. Влезе в дълбокото и намери бързо Титос, повлече го към брега, положи го на пясъка за миг и нанесе мощен удар с крак в лицето на приближаващия се Кориентус, който падна в безсъзнание. С последвало връзване на ръцете му, с попадналото му наблизко водорасло, го отстрани от борбата.

Всички се насъбраха около тях.

Титос и Кориентус лежаха на пясъка, но Курукс неочаквано за всички впи устни в тези на Титос. Започна да го целува и да плаче. Мислеше, че е умрял. Заудря по гърдите на полуудаения толкова силно, че от ударите Титос се закашля и повърна водата, влязла в дробовете му и дойде на себе си. Отвори очи и видя устните на Курукс долепени до неговите. Погледна младежа в очите и усети там любов, но Титос не си падаше по мъже и просто му каза:

— Благодаря ти, Курукс, ще ти бъда вечно задължен, но... — замълча за момент и кимна с глава: — Ти знаеш...

Обърна се на другата страна и видя Кориентус да лежи на няколко метра до него в безсъзнание. Стана и се запъти към него. Разтърси го с няколко плесници. Кориентус дойде в съзнание, стана и побягна към форта.

Пелопония гледаше цялата сцена отстрани, плачеше и не вярваше на очите си какво се случва в момента. Титос я прегърна и извика на всички:

— Да танцуваме! Да танцуваме!

Върнаха се във форта и продължиха, като че ли нищо не се бе случвало.

Всичко това не убягна от погледа на генерала.

— Хайде на трапезата! — бе обявил Максимус с вътрешно удовлетворение, че случката на брега бе приключила благополучно и добави: — Танцьорите да заповядат и те!

Това бе необичайно за такива празненства, но изглежда генералът искаше да достави истинско удоволствие на дъщеря си. А пък и подаръкът, който щеше да бъде следващата стъпка на бащата, бе направен именно от танцьора Титос.

Много от присъстващите високопоставени личности се спогледаха учудено от последните думи на домакина, но се опитаха да бъдат приветливи към танцьорите, като си поставиха лицемерните маски.

Ястията бяха великолепни и след толкова танцуване, младежите горяха от нетърпение да се започне.

Пелопония бе седнала до Титос и с радостно лице сияеше, а пък заразяващата ѝ усмивка караше присъстващите да се чувстват приятно. Смях и закачки заливаха цялата трапеза. Младежите коментираха какво бе станало на брега, като не всички бяха разбрали точно какво се бе случило. Смееха се много на това как Курукс бил целунал Титос, вместо да му прави изкуствено дишане.

Започнаха пируването, като се лееха вина и се сервираха печени диви прасета и различни видове дивеч.

Празненството бе достигнало връхната си точка, когато генерал Максимус се изправи, разклати нещо, което наподобяваше звънче и оповести, че иска да каже нещо важно.

Всички замълчаха и се обърнаха към домакина.

— Скъпи гости! — започна той и като извади от джоба си малка черна кутийка, продължи с тържествен глас: — Днес моята дъщеря Пелопония навършва двадесет години и бих желал да ѝ подаря този пръстен. Пръстен, направен от сина на всички нас, познатия ни, така наречен „Майстора“. Човекът, който направи нашия остров известен и уважаван от Константинопол и Рим. Човекът, който направи короната на императора ни. За съжаление „Майстора“ вече не е между живите. Знаете как Джакомо взе живота му, както и живота на съпругата ми — генералът се насълзи, но продължи: — Синът на този изключителен наш съостровитянин, обаче не е по-малко талантлив. Името му е Титос и вие го знаете като „Малкия Майстор“. Пред мен е подаръкът, който той направи за Пелопония! —

Максимус издигна пръстена на височина, достатъчна да бъде видян от всички и отвори кутийката.

Луната се бе скрила зад облак, докато той говореше. Сега тя бе изгряла ярка и пълна. Пръстенът засия толкова силно, като че ли бе ден и слънцето бе изгряло. Присъстващите се стъписаха за миг от силния блясък и ахнаха в едно. Максимус, не очаквал такова чудо, също се стъписа, но се овладя, обръщайки се към Титос:

— Като че ли ти надмина баща си, Малък Майсторе! Какво си сътворил?

Титос се изправи и свенливо, но доста ясно каза:

— Правен е с много... любов, господарю — запъна се той, но успя да доизрече: — Затова така и засия, си мисля...

Всички настръхнаха след такова откровение, защото знаеха за кого се отнася. Не бе уместно да се казва такова нещо, пък макар и самата истината да беше и то точно на това място.

Максимус замълча. Замисли се. Все пак реши да не разваля рождения ден на дъщеря си.

— Разбирам те, момко. Любов към нашия форт и любовта, която баща ти ни даваше и преди.

— Да... Така е — потвърди Титос и погледна към Пелопония.

Тя засия още повече, стана и каза:

— Благодаря ти татко! Любовта на Титос към нашия форт я чувствам дори и аз лично. Този подарък е най-хубавият, който съм получавала някога.

Тя взе кутийката и постави пръстена на безименния си пръст. Съзнанието на девойката, като че ли се замъгли. Тя вече не бе на себе си. Тогава се случи нещо, което никой не би могъл дори и да предположи.

Пелопония се отправи към Титос с грациозни стъпки, забравила къде се намира, забравила дори и присъствието на баща си. Тя впи страстно устни в устните на младежа и в погледа ѝ вече се чувстваше истинската лудост. Лудостта на влюбения. Титос не се отдръпна. Той също отговори на лудостта ѝ с лудост. Обгърна я и целувката щеше да продължи вечно, ако не бе се намесил със сила Кориентус:

— Гадно копеле, мястото ти не е тук. Бедняк! Пелопония е обещана на мен и е моя. Отивай си в работилницата и то веднага!

Титос не издържа на предизвикателството и удари с глава натрапника. Кориентус падна на земята, но стана почти веднага и с преценен до свършенство скок се намери зад противника си. Той бе трениран младеж и знаеше да се бие добре. Тъкмо мислеше да удари в гръб, когато Титос инстинктивно се обърна и със силен саблен удар в гърлото повали пак Кориентус на земята. Този удар бе смъртоносен. Титос се наведе над падналия в безсъзнание младеж и осъзна, че той е безжизнен.

Тогава се намесиха стражите, хванаха здраво Малкия Майстор и го повлякоха към подземията на форта, където се намиреше затворот.

Пелопония наблюдаваше всичко това, като че ли не се случваше пред нея. Погледът ѝ бе врязан лудо в мъртвия Кориентус и се наслаждаваше видимо на смъртта му. Тогава баща ѝ, генерал Максимус, я взе под ръка и каза на ухото на приближения му адютант да обяви, че всичко е свършило и че гостите могат да си ходят.

Заведе я в спалната и я положи на леглото. Пелопония бе неадекватна. Само се смееше ехидно и повтаряше:

— Така му се пада на Кориентус!

Баща ѝ взе шише от лавицата, което бе пълно с билкова отвара за сън и ѝ го подаде. Тя го изпи почти до половината и заспа веднага.

Генералът излезе и се чудеше какво да предприеме. Дъщеря му, като че ли полудя. Синът на приятеля му бе убит, празненството се провали, гостите си отидоха и утре какви ли не слухове ще бъдат пуснати, та чак до императора ще стигнат. Утре рано ще отиде в затвора, за да говори с Титос. Какво направи това момче, та обърна така живота му с главата надолу.

Част 3

На сутринта Пелопония, въпреки поетото от нея голямо количество отвара, бе тръгнала за закуска и само отделни картини от нощта се промъкваха в съзнанието ѝ. Погледна пръстена, подарен от баща ѝ и сътворен от любимия Титос. Лудостта я обзе пак със страшна сила, обливаща я с лъчи, идващи от пръстена. Този пръстен бе мистериозен и тя го чувстваше с всеки изминат миг.

— Татко, къде си? — извика девойката, влизаща в трапезарията.

— Генералът не е тук, Пелопония — отвърна прислужничката, която пържеше някакви яйца. — Той замина по работа в затвора. Каза ти да закусваш сама.

„Да..., той е в затвора при Титос. И аз трябва да отида там!“ — спомни си девойката завършека на празненството.

— Не съм гладна. И аз отивам там — обяви Пелопония и хлопна вратата на кухнята.

— Но не можете да отидете там, мило дете! — запротестира гледачката ѝ, която току-що бе влязла в трапезарията. — Баща ви ми нареди да ви задържа тук, докато той дойде.

— Ами опитай! — озъби се Пелопония и взе в ръка остър кухненски нож от масата.

Гувернантката не очакваше такава реакция от девойката. Досега никога и не бе предполагала, че тя може да покаже такова държание.

С нож в ръка, Пелопония излезе от къщата и се запъти към подземиято на затвора.

Зданието не се намираше далече от дома на генерала и затова девойката бързо се озова пред вратите му. Там, както винаги, имаше войници, въоръжени до зъби с мечове и щитовете. Всички я познаваха и преминаването ѝ през охраната не бе ни най-малко проблемно. Войниците винаги след това си шушукаха: „Грациозното коте мина!“ и една неизменна мечта се въртеше в главите им: „Да я имат в обятията си!“ — но знаеха, че това е невъзможно.

Пелопония пресече вътрешното площадче на затвора и се стрелна по стълбите надолу към килиите. Коридорът бе тъмен и злокобен. Миришеше на застояло, от което на човек му прилошаваше, но това не направи впечатление на девойката. Пръстенът, като че ли я бе омагьосал. Мина покрай главния наблюдател, който я погледна и кимна с глава:

— Генералът е вътре, но не каза, че ще има посещение. Изчакайте малко, Пелопония, сега ще го уведомя, че сте тук.

— Няма какво да го уведомявате. Въпросът е на живот и смърт за мен! — изкрещя девойката и се насочи към килиите, където провинилите се излежаваха наказанието си.

Постовият се опита да я задържи с ръка, но Пелопония вдигна кухненския нож и заплаши, че ще го използва, ако той не се махне от пътя ѝ. Той се отдръпна на минутата, защото прецени, че положението наистина е сериозно. Сбиване с дъщерята на генерала бе изключено.

Пелопония продължи напред и надолу в подземието. Имаше факли по стените и всичко се виждаше добре. Тя разгледа първата килия, където бе само един пиян дрипльо, който си пееше някаква песен. По-нататък дочу звуци от удари на камшик и викове.

След като подмина и втората килия, изпълнена с воня от развалена храна и овалян в нея напълно гол мъж, Пелопония се намери в помещението за разпити и екзекуция.

Баща ѝ бе там.

Тя видя как трима от първите му офицери налагаха Титос с бичове. Раните по гърба му бяха смесени с обилно количество кръв. Младежът бе смъртно уморен, но преживяното предната нощ с Пелопония му даваше кураж и надежда, че някога ще я има пак, дори да не е на този свят. Знаеше какво го чака. Знаеше, че смъртта бе неизбежна. Бащата на убития Кориентус бе тук, с бич в ръка и искаше възмездие. Само по-скоро да се свършва.

Генералът седеше в ъгъла вече час време и наблюдаваше с наведен поглед как тялото на Титос все повече и повече отслабваше от ударите на камшиците. Имаше раздвоени чувства в него. Бе убеден, че момъкът е добър по душа и че всичко стана в името на любовта към дъщеря му. Но пък не би допуснал той да бъде бъдещето на съществото, което обичаше с цялата си душа. Затова искаше час по-скоро да се свършва с това насилие.

Пелопония се появи в момента, когато генералът искаше да стане и да прекрати нечовешките страдания на момчето. Тя замръзна на място, като видя как тялото

на любимия ѝ бе обляно в кръв. Стана ѝ лошо и повърна. Припадна до решетките.

Баща ѝ бързо отвори вратата на килията и се озова при нея, но не знаеше какво да прави. Разтърси я и видя как тя отваря очи, но видя в очите ѝ омраза и ярост.

— Не го убивайте, татко! Моля те! Той е баща на моето дете, на твоя внук. Искаше само да ме защити и ти го знаеш.

В този миг Титос извика с все сила. Бичът на палачите се бе оплел в косите му и откъсна част от скалпа му. Бащата на убития Кориентус искаше по-скоро да привърши отмъщението, но пък и се наслаждаваше на мъките на момчето.

Генералът не издържа, влезе пак в килията и извади меча си. С един замах отрязва главата на третия по ранг офицер и баща на Кориентус. Другите двама офицери замръзнаха на място. Не посмяха да му се противопоставят. Той хвърли меча си до убития и каза:

— Арестувайте ме! Съдете ме! Аз не съм достоен за този пост.

В този момент се чуха силни викове, идващи от коридора. Явно бе станало нещо в гарнизона, защото освен викове, кънтяха и удари от оръжие.

За голяма изненада на офицерите, вместо да видят стражите, то в коридорите нахлуха полупияни пирати, начело с техния предводител, капитан Джакомо. Той бе толкова разярен, че бе забравил да остави отрязаната глава на един от войниците. Носеше я със себе си в едната ръка, а в другата размахваше меч с позлатена дръжка.

Единият от офицерите затвори килията за разпити отвътре и постави резето, след което вдигна меча на генерала, подаде му го и изкрещя:

— Генерале, ще се бием до последната минута с тези главорези.

Генералът се стъписа, взе подадения меч и се опита да прецени ситуацията. Първото, което обаче видя бе, че дъщеря му бе извън килията и че тя бе почти в обсега на Джакомо. Генералът освободи набързо Титос от каишите, като ги срязва и му подаде меча на убития от него офицер, след което изрева:

— Да се бием до последно!

Титос, полужив-полумъртъв, пое меча в ръцете си, изправи се на крака и като че ли се вляха неимоверни сили в него. Отблъсна офицерите толкова силно, че те се озоваха почти залепени за стените. Тогава той понечи да отвори резето на килията, за да излезе навън и да помогне на Пелопония, но Джакомо вече я бе достигнал.

— Още едно движение и нейната глава ще бъде до тая тук! — посочи пиратът вече отрязаната глава, търкаляща се на каменния под. — Хвърлете мечовете! Знам коя е тази девойка. Знам и кой си ти..., Генерале! Да, това е дъщеря ти, нали?

Титос и Генералът се спогледаха.

Пръв бащата постави меча си на пода, след което и любимият на девойката го последва.

— Убийте ги! — извика Джакомо на пиратите си, взе девойката със себе си и я повлече нагоре към изхода.

Пелопония се съпротивляваше, но силата ѝ бе крехка и немощна. Дори се опита да избоде очите на пирата, но той така я удари, че тя изпадна в

безсъзнание. Той продължи да я влачи, почти безразлично за него, дали е жива или не. Ръката, за която я влачеше, бе нежна, но имаше нещо, което му пречеше. Забеляза пръстена на един от пръстите ѝ. С тази ръка тя се опита да го рани и тогава блясък се отрази в очите му, но той не обърна внимание.

Джакомо спря. Опита се да извади пръстена със сила. Не успя. Извади остър нож. Отрязва с жестокост част от пръста на девойката и го хвърли на пода, като преди това измъкна пръстена лесно.

Наближавайки изхода, който бе изпръскан с кръвта на убитите стражи, Джакомо все още влачеше девойката с неохота. Но я искаше за пленница и за втора жена, след Изура.

В едната ръка държеше пръстена и чувстваше някакви топли вълни да го обливат. Вълни на лудост.

В този момент се появи слънцето и той се спря. Постави девойката до стената, близо до тежката врата на затвора. Отвори ръката си и пръстенът заблестя. „Такъв пръстен може само Майсторът да сътвори“ — помисли си Джакомо и продължи да разсъждава. „Майсторът го нямаше, защото самият той, Джакомо го бе убил и преди това изнасилил жена му пред очите му. Тогава? Само “Малкият Майстор” би могъл да направи такова изящно украшение. Значи в килията би могъл да бъде и синът му. Истинският му и единствен син Титос. Този младеж до Генерала може би?! Имаше някаква прилика с майка си, жената, която той изнасили и тя полудя.“

А той, Джакомо, великият пират бе дошъл за него, но не го познаваше, защото не бе го виждал от години. Искаше да го направи сега пират, като него самия и